

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 10 november 2020 met nummer RvVb-UDN-2021-0237
in de zaak met rolnummer 1920-RvVb-0828-UDN

Verzoekende partij	de heer Georges COENEN , wonende te 3590 Diepenbeek, Kapelstraat 28
Verwerende partij	de provincie LIMBURG vertegenwoordigd door de deputatie van de provincieraad vertegenwoordigd door de heer Tom ROOSEN
Tussenkomenende partij	de heer Stefan VERELLEN vertegenwoordigd door advocaat Koen GEELEN met woonplaatskeuze op het kantoor te 3500 Hasselt, Gouverneur Roppesingel 131

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 3 november 2020 de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de verwerende partij van 12 maart 2020.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Diepenbeek van 23 juli 2019 verworpen.

De verwerende partij heeft aan de tussenkomenende partij een omgevingsvergunning onder voorwaarden verleend voor fase 1 van het project voor de bouw van nieuwbouwwoningen van 'Residentie Coupé' op het perceel gelegen te 3590 Diepenbeek, Spoorstraat zn., met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie B, nummer 699D.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De tussenkomenende partij verzoekt met een brief van 8 november 2020 om in de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tussen te komen.

De verwerende partij dient een nota met opmerkingen over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en het administratief dossier in. De argumentatie van de tussenkomenende partij over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is opgenomen in haar verzoekschrift tot tussenkomst.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op de openbare zitting van 9 november 2020.

De heer Georges COENEN, in eigen persoon, voert het woord. De heer Tom ROOSEN voert het woord voor de verwerende partij. Advocaat Koen GEELEN voert het woord voor de tussenkomenende partij.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscollages (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscollages (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

1.

De nv ALGEMENE ONDERNEMINGEN HERMANS & CO diende op 30 december 2016 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Diepenbeek een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “*de afbraak woning Spoorstraat, nieuwbouw van 53 appartementen en 4 handelspanden en ondergrondse garage*” op de percelen gelegen te 3590 Diepenbeek, Spoorstraat 1.

Die aanvraag voorzag in een gefaseerde uitvoering van het project. In een eerste fase zou het linker gedeelte van het project worden gerealiseerd (tot aan de geplande voetgangers- en fietsdoorsteek) en een tweede fase het rechter gedeelte.

Op 28 augustus 2017 verleent de verwerende partij in administratief beroep aan de nv ALGEMENE ONDERNEMINGEN HERMANS & CO een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden voor een eerste fase. De stedenbouwkundige vergunning voor de tweede fase wordt geweigerd. Deze beslissing werd vernietigd bij arrest nr. RvVb-A-1819-0413 van 11 december 2018. In het arrest wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing steunt op een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan dat door de Raad van State werd vernietigd bij arrest nummer 239.359 van 11 oktober 2017. Na dit vernietigingsarrest weigert de verwerende partij de gevraagde vergunning.

2.

De tussenkomenende partij dient op 5 april 2019 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Diepenbeek een aanvraag in voor een omgevingsvergunning voor “*nieuwbouw appartementen – fase 1 – Residentie Coupé*” op het perceel gelegen te 3590 Diepenbeek, Spoorstraat zn.

Het perceel ligt volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Hasselt-Genk’ vastgesteld met koninklijk besluit van 3 april 1979 in woongebied.

Het perceel ligt ook binnen de grenzen van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “*Afbakening regionaal stedelijk gebied Hasselt-Genk*”, goedgekeurd op 20 juni 2014. Het perceel van de aanvraag valt evenwel niet onder de gebieden waarvoor het ruimtelijk uitvoeringsplan voorschriften vastlegt.

Het perceel ligt ook binnen de grenzen van het bijzonder plan van aanleg ‘*Verruimd Centrum – gedeeltelijke wijziging*’ goedgekeurd op 29 juni 2005.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 18 april 2019 tot en met 17 mei 2019, dient de verzoekende partij een bezwaarschrift in.

Het college van burgemeester en schepenen verleent op 23 juli 2019 een omgevingsvergunning onder voorwaarden aan de tussenkomende partij.

Tegen die beslissing tekent de verzoekende partij op 19 augustus 2019 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale omgevingsambtenaar adviseert in zijn verslag van 22 november 2019 om het beroep deels in te willigen en de omgevingsvergunning te verlenen voor de tijdelijke bronbemaling tijdens de aanleg van de parkeergarage. De provinciale omgevingsambtenaar adviseert de omgevingsvergunning te weigeren voor de stedenbouwkundige handelingen voor fase 1 van het bouwproject, gezien deze verweven is met fase 2 dat nog ter beoordeling voorligt bij het college van burgemeester en schepenen. Hierna vindt eerste hoorzitting plaats op 26 november 2019.

Na een verlenging van de beslissingstermijn op verzoek van de aanvrager adviseert de provinciale omgevingsambtenaar in een tweede verslag van 21 februari 2020 om het beroep deels in te willigen en de omgevingsvergunning te verlenen voor de tijdelijke bronbemaling tijdens de aanleg van de parkeergarage. De provinciale omgevingsambtenaar adviseert de omgevingsvergunning te weigeren voor de stedenbouwkundige handelingen voor fase 1 van het bouwproject, wegens het ontbreken van noodzakelijke gegevens in de aanvraag. Hierna wordt een tweede hoorzitting gehouden op 25 februari 2020, waarbij ook fase 2 van het bouwproject besproken wordt.

De verwerende partij verleent op 12 maart 2020 een omgevingsvergunning onder voorwaarden. Dit is de bestreden beslissing.

De verzoekende partij vorderde met een aangetekende brief van 23 juli 2020 de vernietiging en de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Zoals hierna zal blijken is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet ontvankelijk. Er bestaat derhalve geen noodzaak om de ontvankelijkheid van het verzoek tot tussenkomst te onderzoeken.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING BIJ UITERST DRINGENDE NOODZAKELIJKHEID W

Standpunt van de partijen

De verzoekende partij zet onder de titel 'voor de schending van rechtsregel' het volgende uiteen:

“...

Men zal niet ver behoeven te zoeken vermits er in het verzoekschrift in vernietiging en schorsing er meer dan genoeg opgesomd staan.

Daarbij zijn er zelfs ook nog eens meerdere schendingen van rechtsregels van openbare orde, die door de Raad van ambtswege kunnen opgeworpen worden.

En dan spreken wij nog niet van de strafrechtelijk beteugelde omgevingsvergunningsmisdrijven, waarbij het compleet ondenkbaar zou zijn dat de rechtsprekende instelling medewerking zou verlenen tot het tot stand brengen van

omgevingsvergunningsmisdrijf en aldus er medeplichtig of mededader aan het omgevingsvergunningsmisdrijf zou zijn.

Er is onder meer:

- het tegen de wettelijke regels in verlenen van omgevingsvergunning voor een zodanig innig en wezenlijk verweven project in schijfjes van fasen, daar waar de wezenlijke verwevenheid vereist dat het ganse project in zijn geheel behandeld dient te worden, waarzonder men het de burger onmogelijk maakt met volledige kennis van zaken op volledige wijze bezwaren te formuleren.*
- het ontbreken van regularisatievergunning van vroegere stedenbouwkundige overtreding kapping van bomen (bos) op het perceel 699/d, hetgeen maakt dat er daaropvolgend ook geen omgevingsvergunning boven op deze inbreuk kon verleend worden.*

Hier betreden wij voorzegde domein van openbare orde en strafrechtelijk misdrijf.

- het tegen de wettelijke regels in verlenen van stedenbouwkundige vergunning zonder dat de feitelijk doorgevoerde herverkaveling voorafgaand gegund werd bij een vereiste verkavelingsvergunning. Desondanks werd er toch omgevingsvergunning toegekend door de Deputatie.*

Ook hier vertoeven wij op het domein van openbare orde en strafrechtelijk misdrijf. Immers, bij het VCRO art. 6.2.1.1° is het bouwen zonder verkavelingsvergunning uitdrukkelijk strafbaar gesteld. Alhoewel er geen verkavelingsvergunning bestaat wordt er inderdaad toch gebouwd zonder dat de vereiste voorafgaande verkavelingsvergunningsvergunning bestaande is...

Nog erger wordt er zelfs zonder de wettelijk vereiste verkavelingsvergunning en zelfs tegen strafrechtelijke inbreuk bij niet beschikken van verkavelingsvergunning er daaropvolgend toch nog stedenbouwkundige vergunning toegekend door de Deputatie...

- het tegen de wettelijke regels in niet hebben aangevraagd door de vergunningsaanvrager van vergunning voor de fase 3 van het project zodat daarvoor dan ook geen vergunning kon verleend worden terwijl er toch ondergrondse werken worden uitgevoerd en terwijl vooropgesteld wordt dat er ook bovengronds gebouwd gaat worden (uitleg bij het project) doch waarbij niet eens vast staat wat er uiteindelijk op de bovengrond gebouwd gaat worden.*

Weerom zitten wij op het domein der openbare orde en strafrecht. Bouwen zonder rechtsgeldige bouwvergunning is omgevingsvergunningsmisdrijf.

- door het niet betrekken bij de omgevingsvergunningsaanvraag van de woonst Stationsstraat 13 te Diepenbeek, daar waar men wel wijzigingen doorvoert aan een stuk van het geheel der betrokken woning.*
- de zaak der wegen voor wat betreft de doorsteek over het perceel van de betwist zijnde vergunning, zijnde dienstig voor zowel fase 1 als 2 als 3 (bv. brandweer en dergelijke), is de vooraf vereiste goedkeuring door de gemeenteraad om omgevingsvergunning te kunnen verlenen niet aanwezig.*

- De veelvuldige schendingen van de voorschriften van het BPA verruimd centrum Partiële Wijzigingen zoals deze gemotiveerd staan in het verzoekschrift in vernietiging en schorsing bij hoogdringendheid.
Het zijn maar liefst 13 schendingen, hetgeen wel wat veel zal zijn om nog te passen in een goede ruimtelijke ordening.

Zie in het algemeen de overige gemotiveerde middelen tot vernietiging van het beroepsschrift in vernietiging en schorsing bij hoogdringendheid.

...

De tussenkommende partij werpt volgende exceptie op:

“ ...

7. In rechte – ten gronde : geen ernstig middel

73. De tussenkommende partij zal hieronder aantonen dat er geen enkel ernstig middel voorligt. Om deze reden is niet voldaan aan de tweede grondvoorwaarde voor de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

74. De verzoekende partij beweert dat er sprake is van “schendingen van de rechtsregels” maar formuleert geen concrete, duidelijke middelen tegen de door de verwerende partij verleende omgevingsvergunning van 22 april 2020. Zij formuleert zeven elementen die de vernietiging van de bestreden beslissing zouden verantwoorden:

...

7.1 Voorafgaand: de exceptie obscuri libelli

76. Voorafgaandelijk aan de bespreking der middelen wil de tussenkommende partij om een dubbele reden een exceptio obscuri libelli opwerpen :

- Het verzoekschrift overschrijdt het bestek van een UDN procedure
- de middelen vermelden geen geschonden rechtsregels en motiveren niet waarom en hoe een rechtsregel geschonden zou zijn.

7.1.1 Het verzoekschrift overschrijdt het UDN-bestek

77. De tussenkommende partij heeft hierboven reeds toegelicht dat een UDN-procedure een procedure is die de normale rechtsgang bij de Raad verstoort, omwille van de dringende noodzakelijkheid.

78. Dit vergt ook van de verzoekende partij dat zij zich conformeert aan dit verstorend karakter. Dit betekent dat de verzoekende partij :

- Beknopt is en niet breedvoerig argumenteert
- De middelen helder omschrijft
- Enkel middelen opwerpt die voldoende kans maken om als ernstig te worden beschouwd en zich aldus beperkt in het aantal middelen

79. Het verzoekschrift van de verzoekende partij voldoet hier niet aan :

- Het is niet helder omschreven (zie ook hierna)
- Het doet geen enkele moeite om de middelen te beperken tot de middelen die voldoende kans maken om als ernstig te worden beschouwd (zeven middelen zijn zelfs in een basisprocedure veel middelen)

80. Het verzoekschrift overschrijdt daarmee het UDN-bestek van de procedure, zodat het onontvankelijk is.

7.1.2 De middelen zijn niet helder omschreven en voldoen niet aan de voorwaarden

81. De middelen van de verzoekende partij zijn niet ontvankelijk omdat de verzoekende partij een heel aantal schending aanhaalt zonder op enige manier concreet uit te leggen hoe het bestreden besluit deze bepalingen zou schenden.

82. Artikel 15, 4° van het Procedurebesluit schrijft voor dat “het verzoekschrift een uiteenzetting van de feiten en de ingeroepen middelen bevat”.

83. Uit deze bepaling volgt dat de Raad enkel bevoegd is om een vergunningsbeslissing te vernietigen die strijdig is met regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur en dat het aan een verzoekende partij toekomt om in zijn verzoekschrift middelen te ontwikkelen die deze “onregelmatigheid” van de bestreden vergunningsbeslissing aantonen.

84. Opdat een middel ontvankelijk is, moet duidelijk de beweerde onregelmatigheid van de bestreden beslissing worden aangegeven. Er moet op duidelijke wijze worden uiteengezet op welke wijze het bestreden besluit de regelgeving, de stedenbouwkundige voorschriften of de algemene beginselen van behoorlijk bestuur zou schenden. Het inhoudelijk bekritisieren van een bestreden besluit, zonder een onregelmatigheid aan te voeren, kan niet beschouwd worden als een ontvankelijk middel.

85. Het is niet aan de Raad of aan de verwerende partij om uit een juridisch niet-onderbouwd betoog af te leiden welke onregelmatigheden de verzoekende partij zou kunnen bedoeld hebben en zodoende zelf middelen te construeren. Er anders over oordelen zou een schending van de rechten van de verdediging van de verwerende partij inhouden.

86. Dit geldt des te meer voor de UDN-procedure:

...

87. De verzoekende partij beweert dat de bestreden vergunning niet verleend had mogen worden omwille van “schendingen van rechtsregels”. Telkens poneert zij een korte bewering waaruit onmogelijk afgeleid kan worden welke onregelmatigheden de verzoekende partij concreet bedoelt.

88. Het is op deze manier voor zowel de verwerende partij als de tussenkomende partij onmogelijk om een onderbouwd en gegrond verweer te voeren tegen deze algemene, vage en lege middelen van de verzoekende partij. Het kan immers niet de bedoeling zijn dat de verwerende partij en de tussenkomende partij moeten raden welke onregelmatigheden de verzoekende partij nu net bedoelt.

89. De “middelen” zijn aangetast door een gebrek aan duidelijke uiteenzetting van de middelen en zijn onontvankelijk.

90. De exceptio obscuri libelli is gegrond zodat het verzoekschrift onontvankelijk is.

...”

Beoordeling door de Raad

1.

Krachtens artikel 15, 4° Procedurebesluit moet een verzoekschrift een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten.

Artikel 55, lid 1 van hetzelfde besluit bepaalt het volgende:

“Met behoud van de toepassing van artikel 15, bevat het verzoekschrift, naargelang van het geval, het opschrift:

1° "verzoek tot vernietiging";

2° "verzoek tot vernietiging met vordering tot schorsing";

3° "verzoek tot vernietiging met vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid";

4° "vordering tot schorsing";

5° "vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid".”

Uit deze bepaling volgt dat een verzoekende partij een afzonderlijk verzoekschrift tot vernietiging kan indienen, met of zonder vordering tot schorsing, en evenzeer een afzonderlijk verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Telkens moet daarbij artikel 15 toegepast worden, hetgeen tot gevolg heeft dat ieder afzonderlijk ingediend verzoekschrift onder meer een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten.

Bovendien moet in acht genomen worden dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een ernstige verstoring inhoudt van het normale verloop van de rechtspleging, de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum herleidt en in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging beperkt. De uiteenzettingen in het verzoekschrift zijn daardoor des te meer van belang in een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, aangezien dit het verzoekschrift is dat aan de verwerende partij en mogelijke belanghebbenden wordt betekend om deze toe te laten, binnen een zeer beperkte tijd, een verweer te voeren. Er moet derhalve een bijzonder belang gehecht worden aan de vereisten waaraan de uiteenzettingen in een verzoekschrift bij uiterst dringende noodzakelijkheid moeten voldoen.

Tenslotte nopen de rechten van verdediging die in een dergelijke procedure tot een strikt minimum zijn herleid, alsook de uiterst snelle *prima facie* beoordeling door de Raad, nog meer dan in geval van een gewone schorsingsprocedure, tot het aanvoeren van middelen die zo duidelijk zijn dat het bij eerste lezing meteen aannemelijk is dat daarop een nietigverklaring kan worden gesteund, zonder dat een doorgedreven onderzoek van de middelen noodzakelijk is.

2.

Zoals blijkt uit de feitenuiteenzetting heeft de verzoekende partij met een aangetekende brief van 23 juli 2020 een afzonderlijk verzoekschrift ingediend om de vernietiging en schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te vorderen. Het verzoekschrift bevat 60 pagina's met 14 middelen, waarbij de verzoekende partij een inventaris voegt van 64 stukken. Op pagina 53 houdt de verzoekende partij nog een betoog om "*gelet op de onafscheidbare verbondenheid*" ook de middelen te beoordelen die worden aangevoerd in de procedure die betrekking heeft op de andere fase van het project. Het bedoelde verzoekschrift bevat 18 middelen, 76 pagina's, met een inventaris van 67 stukken.

In de onderliggende procedure beperkt de verzoekende partij zich voornamelijk, zoals blijkt uit haar betoog onder de titel "*voor de schending van de rechtsregel*", tot een verwijzing naar het verzoekschrift tot vernietiging met vordering tot schorsing, dat ze eerder heeft ingediend. Deze verwijzing voldoet niet aan artikel 15 van het Procedurereglement, zoals blijkt uit de bespreking in het vorig randnummer. Evenmin kan in een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een

ver doorgedreven onderzoek gevoerd worden naar mogelijke schendingen van rechtsregels van openbare orde die door de Raad ambtshalve zouden moeten opgeworpen worden, en die overigens een tegenspraak noodzaken die niet verenigbaar lijkt met de uiterst korte termijn waarbinnen deze procedure moet gevoerd worden. De suggestie van de verzoekende partij aan de Raad om ambtshalve middelen te onderzoeken, kan in elk geval niet verhelpen aan de vaststelling dat het procedurereglement een uiteenzetting van middelen vereist in het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Rest de vraag of het betoog van de verzoekende partij, in de mate dat het een opsomming bevat van onwettigheden, toch nog voldoet aan de vereiste van de uiteenzetting van middelen. De summiere opsomming is echter beperkt tot een dermate vage uiteenzetting van geschonden "*regels*", zonder de elementaire ontwikkeling die kan toelaten aan de andere partijen om een verweer te voeren en aan de Raad om een onderzoek te doen. Allezins voldoet het betoog op dat punt niet aan de vereiste van een uiteenzetting van een middel in een verzoekschrift bij uiterst dringende noodzakelijkheid, dat, om ernstig te zijn, op een elementaire wijze duidelijk moet zijn en niet diffuus mag zijn.

Ten overvloede kan er nog op gewezen worden dat de uitvoerige tekst van het verzoekschrift tot vernietiging met vordering tot schorsing, dat 14 middelen bevat (met een eerste middel dat 20 onderdelen bevat) en met een bundel van 64 stukken, er zich niet toe leent om te kunnen worden beoordeeld in een procedure met uiterst korte termijnen en zonder een doorgedreven onderzoek.

3.

De conclusie van het voorgaande is dat de verzoekschrift niet als ontvankelijk kan beschouwd worden, waardoor het zonder belang is om te onderzoeken of aan de overige voorwaarden is voldaan om de bestreden beslissing te schorsen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad verwerpt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.
2. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.
3. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 10 november 2020 door de tiende kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tiende kamer,

Chana GIELEN

Nathalie DE CLERCQ